

Mjesto _____
 Datum: _____
 Br: _____

I Z J A V A

Ime i prezime Kamberović Džehva Datum i mjesto rođenja 07-05-1953
 Adresa Druš - prijezajac Br. l.k. i mjesto izdavanja 73188 - Prijepolje
 Vrijeme i mjesto događaja _____ Djelo _____
 Prekršio: _____ Svjedoci: _____

Ovom prijavom ću morati da se prisjetim jednog strašnog događaja koji se prije osam godina dogodio mom mužu i mojoj porodici. Datu se u pauziranu da ću govoriti uopšteno. Bilo je popodne i jako loše vreme kada se oglasilo zvoce na mojim vratima. Moj muž je izašao i poslednje stakle u ruci je ušao jedan policajac, jedan čovek u civilu i moj muž, rekli su da će da preizvrše pretres da moj muž podesa ujima a mi ostali članovi porodice da ne izlazimo iz dnevnog boravka gde smo se nalazili. Kada su završili sa pretresom samo se čuo zvik motara od auta i ja sam potrčala da vidim šta se dešava ugledala sam policijsko auto koje je odbrzilo potrčala sam za njim videla sam da je auto puno i po odeci prepoznala muža na zadnjem sedištu između dva policajca. Trčala sam za autom bosa po svijegu nadajući se da će mi ueno mesto

Prilog: _____

Izjavu dao Kamberović Džehva

Izjavu uzeo _____

Nisu stali kola su otišla a ja sam ostala uijenu
i zastatavajuće uplašena. U kući su me dočekala, dje
i moji roditelji; jer su kao izbjeglice iz Bosne bili
kod mene. Čitala sam i pokušala da budem mirna
a u meni se sve treslo jer sam čula da su i prij
ustvari proteklih dana privodili neke ljude uglav
nom Bošnjake na saslušanje i kaznila je priča da su
ih i tukli. Sačekala sam malo i pošto se niko nije
vratio, spremila sam se da idem u šup da vidim
šta se u stvari dešava. Pošto je bio Ramazan a mi
nije postro uzela sam i nešto hrane i poujela
bio je uspak pa me bilo i strah. Na ulici sam
stigla i suaku Kasima Hajdarevića i ona mi je rekla
da su i njega odveli i još neke ljude. Stigle smo
a šup prijavila sam se na šalter rekla zbog
čega sam došla i pitala sam dali mogu zašto su
mi priveli muža i kada će ga pustiti. Jedan od policajaca
mi je rekao da će sigurno biti zadržani tu noć u šup
sam ja zamohla pošto je postro cio dan da mi od
vesen hrane. Jedan ulazi ušice je izišao i rekao
da će ov da ponesu hranu a da ja sačekam. Dok sam
čekala u hodniku pojavio se jedan stariji policajac
i počeo da viče na mene šta ja u to doba radi u šup
i da izlazim napolje ja sam pokušavala da mu objasnim
da čekam da mi policajac vrati torbu i sadalo, sam se
da će mi dati neko objašnjenje. Ovaj se jeduako derao
na mene napolje napolje i išao prema meni tako
da ja nisam imala vremena ni da se okrenem nego
sam ispred njega uzimala ustreške sve do ulaznih
vrata kada se on zaustavio i vratio se i išao
u jedan prostoriju a ja sam se vratila i stala na
isto mjesto u hodnik. Zatim se policajac vratio sa torbom
i rekao mi da mogu da idem kući da će moj muž zaok
gati tu noć u šup i pitaje dali će ga sutra pustiti je
rekao da on to ne zna. Tu noć u mojoj kući niko nije
spavao rano ujutro oko 6h sam ponovo bila u šup
ponovo sam ponela malo hrane pošto sam oćo sinac

Uve vretila, kući samo je folija jedna jabuka. Tada sam pitala ista pitanja i dobijala iste odgovore samo što je Kasimova sestra pitala jednog policajca kada će ih bolav pustiti nisu ništa krivi, rekla je, moj kole nikad nije ni uzeo u ruke ni pištolj' sem kada je bio u vojsci. Ja sam rekla, da bi bilo bolje da su sve vas iz kuće doveli nego mog muža jer ovird žava sedam članova pa da se to okružje prodavalo kao sladoled na pijaci da ga mi nisu mogli i uat na što se ov okrenuo i rekao, Pustite ih pustiti upravo rade na njima. Otišla sam kući sva isikipana ali nisu mogla ni u san pomisliti da će ga ovi tamo tuć jer sam znala, da je počeo kao kristal pa sam - stalno očekivala da će doći kući. Toga dana oko 10^h su pozvali iz supa na telefon i rekli mom starijem sinu da pouese ocu lijekove kada pođe u školu. Obukla sam se i uzela, lekove koje su tražili i otišla u sup javila se da sam stigla dežurni je velikog pozvao telefonom da sam došla i čovek u civilu je sišao niz stepenice rekao da počeo sa njim što sam učinila. Kada su otišli na prvi sprat moj muž je sjedio na jednoj klupi i ovaj čovek u civilu nas je doveo u jednu prostoriju bila sam očajna, moj muž jako loše izgledao bio je sav podbano da sam imala utisak da mi je iglava utečena same su mi bile toliko otekle da i kako nije mogao da spoji prste već ih je držao sruk. Oz proširene a uokti su mi bili mokri. Nisam mogla, ni da progovorim, samo sam ga gledala a on mi je rekao ti idi kući i čuvaj djecu. Toga dana su ga pustili kući. Izgledao je strašno. Članovi su mi bili otečeni i plavi. Stopala su bila isto jako utečena, a tabani toliko mokri da je izgledao jezivo. Celu noć ponovo nisam spavala jer su ga božele i uoge i ruke a po grudima i leđima su bile mokrice podlive u krvi. Starčalo, sam mi gledue i slane obloge sutradan je otišao doktoru. Pošto je dosta komšija

i priznata došlo do, ga običe jedna mi je žena sa ve
ovala, da uadem svjež riba da je izlupam i u solinu,
da mi privijem na, glavove i tabave. Zamolila som
jednog momka koji je bio ribolovac da mi to bude
to je bila subota, pa sam ja, te ribe izlupala,
i privijala mi i u sobotu veče, i u nedelju a veče
u ponedeljak je morao da radi ualozu kod doktora,
a u tok su obojica i moj muž, Hajdarević morao
li da se jave ponovo u sup. Ceo dan ih opet nije bilo
pa sam ponovo otišla, u sup ikada sam se javila na
prijemno na utaru jedan visoki policajac se počeo wo
me ne depati da uemaar što tu da tpozim da idem
kući da će oni biti pritvoreni na duže da ih neće
pustiti, toga dana, su ih pustili kasno popodne, Od
tog dana moj muž se strošuo loše osjećao bojele
ga glava pio je dosta vodu pa je morao na bofu
eko lečenje. Prvo je bio u Prijepolju jedan upesec
dana potom su ga uputili za Beograd gde je proveo
koliko ja pamtim oko 3 meseca, lečen je od dijag-
netesa, isto do tada nisam znala ni kakva je to bole-
a posle je imao i kirušku intervenciju na bobra-
gu. Moj muž je sada invalid više je na bolovoyu u
i lošeg zdravstvenog stanja nego što se može reći
dobro je. Skolu jednu troje djece i borimo se da
to zaboravimo jer smo svi preživeli šok otkoga
smo svi mnogo prepetili. Prema policiji i sada, imamo
ruzan osjećaj odbojnosti koji nikada neće moći da
isčezne.

Kamberović Dželva